

til en vis Grad maa komme ind paa noget af det samme, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte har sagt; men jeg skal dog fornøftigvis bestræbe mig for ikke at fremkomme med for mange Gentagelser.

Man vil jo vide — i hvert Fald de, der følger nogenlunde med —, at Stillingen i Finansudvalget var den, at af det konservative Partis 3 Repræsentanter stemte de to for Fragtnedsættelsen, medens jeg ikke mente at kunne gøre det; og for saa vidt taler jeg jo fornøftigvis ikke paa samtlige mit Partis Medlemmers Vegne. Man vil ogsaa vide, at de konservative Repræsentanter i Jernbaneraadet, de Hejrer Lands-tingsmænd Tvede og Godskesen, ogsaa nærrede deres Betænkelighed ved denne Nedsættelse af Taksterne.

Naar jeg fra min Side har næret Betænkelighed derved, har det været af flere Grunde, for det første af rent statsfinansielle Grunde, idet der efter min Overbevisning paa det Tidspunkt, da Fagttaksterne blev nedsat, ikke var en god almindelig statsfinansiell Begrundelse for at gøre det. Jeg gaar ud fra, at naar vi nu endelig en Gang har opnaaet, hvad vi i alt Fald mener er Balance paa Statens Driftsbudget, saa maa denne Balance meget nødig sættes til; og Situationen var paa det Tidspunkt, da Fragtnedsættelsen fandt Sted, af en saadan Art, at jeg mente, der i høj Grad var Fare for, at dette kunde ske, idet man jo fra Udtalelser fremsat af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, vil vide, at efter hans Beregninger vilde Godstaksternes Nedsættelse koste 12 Mill. Kr. Han regnede med, at 3 Millioner af de 15 Mill. Kr., som selve Takstnedsættelsen vilde andrage, vilde indvindes ved, at Statsbanerne fik mere at køre med.

Jeg mener altsaa, at det var saare tvivlsomt, at Balancen, saaledes som Sandsynligheden den Gang laa, vilde kunne taale en saadan Nedsættelse. Det var min første Grund til, at jeg havde Betænkelighed ved at gaa med til Nedsættelsen. Nu maa det jo erkendes, at som Situationen senere har udviklet sig — hvor man vel kan sige, at der næsten er Sikkerhed for, at en ikke uvæsentlig Del af de Nedskæringsforslag, som Ministeriet har fremsat, og som jo økonomisk betyder for et Aar ca. 60 Mill. Kr., vil blive gennemført — er Grundlaget for denne Bekymring i væsentlig Grad fjernet.

Men der er andre Grunde, og der er navnlig een Grund til, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte var stærkt inde

paa, og som jeg mener taler i Retning af, at man maa have Betænkelighed ved det, der her er gjort, idet der jo, som allerede sagt af Ministeren, regnes med, at det at nedsætte Godstaksterne betyder en faktisk Forringelse af Statsbanernes Driftsbalance paa 12 Mill. Kr. Da Statsbanerne i Forvejen har et Underskud paa godt og vel 20 Mill. Kr., vil der, hvis det Tal er rigtigt, selv om man trækker den Besparelse fra, som Ministeren regner med at kunne indvinde administrativt ved at afskedige overflødig Personale, og selv om man trækker fra, hvad man nu kan antage vil opnaas ved Besparelser derved, at Tjenestmændenes Lønninger nedsættes, dog blive et saa stort Underskud tilbage, at der paa ingen Maade kan være Tale om, at den i Statsbanerne indestaaende Kapital forrentes, ja, man maa vistnok have Lov til at sige, at der er størst Sandsynlighed for, at man overhovedet ikke kan faa nogen som helst Rente af de Penge, som staar i Statsbanerne, efter at Godstaksterne er nedsat, som sket er. Dette forekommer mig ogsaa forretningsmæssigt set betænkeligt, og det har været en anden for mig medvirkende Grund til at nære Betænkelighed ved at gaa til Nedsættelsen.

Paa den anden Side er der sagt, at man ved Nedsættelsen naar betydelige Fordele for det Erhvervsliv, der skal bære Banerne. Det vil jeg paa ingen Maade modsige, og det er, saa vidt jeg kan se, ogsaa det eneste Plus — ganske vist et meget væsentligt Plus, — som taler for at gøre det, der nu en Gang er gjort. Plusset synes mig dog paa den anden Side ikke under alle Forhold at være saa særdeles stort. Der er ingen Tvivl om, at overfor visse Virksomheder, som tidligere gennem en særlig Aftale med Statsbanerne havde en Nedsættelse af deres Takster, betyder det, man har gjort ved den generelle Nedsættelse af Taksterne — en Nedsættelse, som ogsaa kommer Udlandet til gode —, at visse ikke helt ubetydelige Virksomheder konkurrencemæssigt set ligger meget daarligere end før Godstaksternes Nedsættelse.

Naar man tager det hele under eet, kan jeg derfor ikke se rettere end, at der med Rette kan næres megen Betænkelighed ved det, her er gjort. Paa den anden Side maa jeg, som allerede sagt, erkende, at store Kredse af Befolkningen i høj Grad ønsker Nedsættelsen og staaende overfor disse Plusser og Minusser, staaende overfor, at Flertallet i mit Parti har den Opfattelse,